Simulare 2025

Tips and tricks

Instituția centrală din Transilvania

- Secolul XVI- principat autonom sub suzeranitate otomană
- Secolul XVII-principat autonom sub suzeranitate habsburgică

Domnia (Moldova+Țara Românească)

- Secolul XVIII-regim fanariot

Istoria României de-a lungul secolelor nu a avut o evoluție liniară ci un parcurs marcat de fluctuații și schimbări bruște. Așa cum remarca Nicolae Iorga „istoria este cea dintâi carte a unei nații", subliinind rolul esential al trecutului in formarea identitatii nationale. (citatul este optional).INTRODUCERE GENERALA!!!

La capătul a mai multor secole de evoluție istorică s-au cristalizat relațiile de tip feudal, societatea românească a acumulat resurse demografice, economice, sociale si spirituale, necesare unei etape de organizare statală. A fost parcurs și ultimul segment din evoluția denumită de Nicolae Iorga „de la sat la stat". (introducere pentru autonomii)

În ceea ce privește spațiul românesc de la sud de Carpați, românii s-au implicat activ într-un conflict militar împotriva regelui maghiar. Astfel, un fapt istoric din primele șase decenii ale secolului al XIV-lea, referitor la spațiul românesc din Sudul Carpaților este bătălia de la Posada. (reluarea cerintei) În toamna anului 1330, regele Ungariei organizează o campanie militară de cucerire a Țării Românesti. Pentru a evita războiul, Basarab se oferă să restituie maghiarilor Banatul de Severin și să plătească 7000 de mărci de argint, dar regele refuză oferta. Lupta decisivă se desfășoară într-o trecătoare, rămasă în istorie sub denumirea de Posada (nume dat de Nicoale Iorga). La data de 9-12 noiembrie 1330, cavaleria regatului a fost prinsă ca „peștii în mreajă", potrivit cronicii ungare. Astfel, în urma acestei bătălii, imortalizată prin Cronica pictată de la Viena, Basarab obține independența statului său.

Impulsul creator de stat pornit prin câștigarea independenței Țării Romțnești s-a manifestat și la Est de Carpați. Prin urmare, a luat naștere cea de „a doua libertate românească" potrivit lui Nicolae Iorga. Un fapt istoric desfășurat în secolul al XIV-lea în spațiul românesc din Estul Carpaților este unificarea teritorială a autonomiilor locale sub o singură autoritate centrală.(reluarea cerinței) Unificarea teritorială a acestui spațiu s-a realizat prin două descălecate: cel al lui Dragoș (1347-1352) și cel al lui Bogdan(1359-1360). Cu ocazia expedițiilor militare realizate de regele Ungariei Ludovic 1 împotriva tătarilor, este organizată o marcă de graniță cu rol de aparare dependentă de Ungaria. Dragoș, fruntașul românilor maramureșeni, trece munții însoțit de ceata propriilor războinici și preia în stăpânire voievodatul

de pe valea unde curge râul Moldova. Această marcă, numită Moldova Mică, va avea centrul la Baia și va reprezenta nucleul viitorului stat moldovean. Bogdan, un voievod român din Cuhea-Maramureș , renumit pentru ostilitatea manifestată față de politica maghiară, de îngrădire a autonomiei Maramureșului, se revoltă, trece cu oastea în Moldova unde alungă descendenta lui Dragoș, pe Sas si Balc. Astfel, Bogdan câștigă independența Moldovei „terra...Moldavie in regnum est dilatata", izvorul istoric fiind Cronica lui Ioan de Târnave.

Instituțiile centrale au luat naștere odată cu formarea statelor medievale. În spațiul intracarpatic, instituția centrală era voievodatul. Totuși, supremația Marilor Puteri asupra Transilvaniei a determinat modificarea instituției centrale. Astfel, doua aspecte cu privire la organizarea instituțională a Transilvaniei în secolele XVI-XVII sunt: intrarea sub suzeranitate otomana, respectiv habsburgica. (reluarea cerintei) Dupa înfrangerea armatei maghiare în fața turcilor la Mohacs (1526) și prăbușirea Regatului Ungar în 1541, Transilvania este organizată ca un principat autonom sub suzeranitate otomană. Primul principe al Transilvaniei a fost Ioan Sigismund. Principele avea atribuții de politică externă si internă: declară război, încheia tratate de pace. Acesta va avea o situație similară cu cea a domnitorilor din Țara Românească, respectiv Moldova. La sfârșitul secolului XVII, după ce Transilvania intră sub stăpânirea Imperiului Habsburgic, titlul de principe al Transilvaniei va fi luat de împăratul de la Viena. Astfel, el va conduce principatul prin intermediul unui guvernator militar, un Guberniu si o Curte Aulică a Transilvaniei de la Viena. Atribuțiile Dietei au fost restrânse.

Organizarea instituțională a suferit modificări și în exteriorul spațiului carpatic, în Țara Românească și în Moldova.

Din punctul meu de vedere, organizarea instituțională din Moldova și Țara Românească în prima jumătate a secolului al XVIII-lea a fost marcată de instaurarea regimului fanariot.(reluarea cerintei) Înfrângerea de la Stănilești pe Prut și pacea încheiată au însemnat sfârșitul unei tentative prin care Moldova a încercat ieșirea din sistemul dominației otomane. În consecință, defecțiunea cantemiriană a determinat Poarta să apeleze la formula politică fanariotă. În 1711 în Moldova și în 1716 în Țara Românească, Poarta va institui regimul fanariot prin Nicolae Mavrocordat. Procesul de a deveni domn fanariot implica achitarea unor sume de bani autorităților otomane pentru a cumpăra și reconfirma domnia. Aceasta a dus la o crește substanțială a fiscalității, punând o povară grea asupra populației locale. Principatele au fost complet integrate structurilor politice și militare otomane, încetând să mai desfășoare o politică externa proprie. Domniile aveau durată scurtă, aproximativ 2-3 ani. Domnul era considerat funcționar al Imperiului Otoman, cu rangul de Mare Dragoman și Pașa cu 2 tuiuri. Regimul turco-fanariot a determinat un regres economic, militar si politic al Țărilor Române, dar și orientalizarea culturii și civilizației. Limba greacă era folosită în administrație și biserică, au fost preluate moravurile, îmbracămintea și viața de la Constantinopol.

În concluzie, istoria acestor state a fost marcată de abilitatea de a naviga între amenințările politice, conflicte și negocieri, reflectând complexitatea națiunii române în fața presiunilor externe.
CONCLUZIE GENERALĂ!!!